

selen, het hoofd der weerbarstige Zeeuwsche edelen, met wie de Graaf in het laatst van zijn leven zoo veel te stellen had gehad, had zich van diens zoon Jan en van het bewind onder zijn naam meester gemaakt en den heer gespeeld, totdat het algemeene misnoegen in Holland tot oproer uitbrak en hij uit Den Haag vluchten en naar zijn eigen Zeeland de wijk nemen moest. Hij dacht met den jongen Graaf, dien hij meevoerde, »tote Sciedam te scepe gaen (1),» en reed des nachts derwaarts met wagen en paard, achter zich alle bruggen in den weg afbrekende. Maar zijn vijanden lieten zich hierdoor niet ophouden; zij spoedden zich naar Vlaardingen en kwamen daar juist bij tijds om te bespeuren dat de schepen, waarop zich Wolfert met de zijnen geborgen had, reeds op stroom en onder zeil waren. De wind was echter zwak en de schepen vorderden weinig, zoodat de vervolgers, die zich in roei-booten hadden geworpen, gestadig op hen wonnen en hen weldra inhaalden, gevangen namen en naar Delft terugvoerden, waar het treurspel verder werd afgespeeld, op de wijs die een ieder weet.

Wij zien hieruit, en daarom was het mij met deze herinnering slechts te doen, dat reeds voor het aanleggen van den stijger, waartoe Jan I vergunning gaf, Schiedam de meest gewone afvaartplaats naar Zeeland was geworden. Een veertig jaren later bedong Graaf Willem III dan ook, bij gelegenheid dat hij nieuwe gunstbewijzen aan zijn poorters van Schiedam verleende, dat zij hem en zijn gemalin, zoo vaak zij het verlangden, (ik haal de eigen woorden van den brief aan) »van daene voeren zouden op haeren cost mit een cogge, waer wy wesen willen in Hollant off in Zeelandt (2).» Reeds sinds lang

---

(1) Stoke (uitg. van prof. Brill) VI, v. 761.

(2) Van Mieris, II, bl. 619.